

Arrest

nr. 93 262 van 11 december 2012
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat F. VANDEN DAELE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 24 november 2009, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Verzoeker wordt op 26 april 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 juli 2012 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 3 augustus 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [Z.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er tijdens de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de betrokkene sinds 15.06.2011 niet meer samenwoont met zijn echtgenote. Uit het relatieveverslag dd. 15.03.2012 blijkt dat het koppel sindsdien feitelijk gescheiden is.

Uit het onderzoek naar de sociale, economische en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zoals vereist door artikel 42quater, blijkt het volgende:

-De betrokkene is 30 jaar.

-Hij verblijft sinds augustus 2005 in het Rijk.

-Volgens het door hem voorgelegde medische attest dd. 15.05.2012 heeft hij geen besmettelijke ziektes en is hij geschikt om arbeid te verrichten.

-Hij heeft een geldige ziektekostenverzekering.

-Hij is niet ten laste van het OCMW -Hij is alleenstaand.

-Tussen oktober 2011 en april 2012 verrichte hij interimarbeid.

-Hoewel hij een attest van aanmelding bij het onthaalbureau dd. 11.03.2010 en een inburgeringscontract voorlegt, legt de betrokkene noch een attest van inburgering noch deelcertificaten voor Nederlands als tweede taal voor.

-Hij volgde de voor hem verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie van 27.04.2010 tot en met 27.05.2010.

-Een paar weken nadat hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart reisde hij naar Marokko van 01.06.2010 tot 06.08.2010.

-Op 03.10.2011 stortte hij via Western Union € 300 naar [Z. K.] in Marokko, met de mededeling "Family Assistance".

Hoewel de betrokkene reeds lang in het Rijk verblijft, legt hij naast het attest dat bewijst dat hij de voor hem verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft, geen bewijzen voor van duurzame sociale en culturele verankering. Bovendien verricht de betrokkene interimarbeid, wat per definitie tijdelijk en onstabiel is en dus geen beletsel is voor een terugkeer van de betrokkene naar zijn land van herkomst. Overigens blijkt dat hij nog bindingen heeft in zijn land van herkomst. Daarom wordt geconcludeerd dat de sociale, economische en culturele integratie van de betrokkene niet van die aard is dat zij zijn verder verblijf in het Rijk rechtvaardigt. Gezien zijn jonge leeftijd en de bindingen met zijn land van herkomst is onze dienst ervan overtuigd dat de betrokkene geen schade zal ondervinden bij een terugkeer naar Marokko en dat hij moet in staat worden geacht daar een nieuw leven te kunnen opbouwen.

Het verblijfsrecht van de betrokkene wordt daarom ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40, 40bis en 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsverplichting, van de motiveringsplicht en van de rechten van verdediging. Tevens voert hij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting:

[...]

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is,

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig het art. 42quater§1,4° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

[...]

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat immers verweerder, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten verzoeker te horen/uit te nodigen teneinde zijn verdediging en nieuwe bewijsstukken naar voor te brengen.

[...]

Dat voorts verzoeker opmerkt op de bestreden beslissing onterecht stelt dat verzoeker geen bewijzen van een duurzame sociale en culturele verankering voorlegt.

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat verzoeker geen attest van inburgering neerlegt.

Dat verzoeker wel degelijk in het bezit is van een attest van inburgering, afgeleverd door het Onthaalbureau Inburgering West-Vlaanderen, na het volgen van talrijke Nederlandse taallessen en de cursus maatschappelijke oriëntatie (cf. stuk 2).

Dat derhalve de bestreden beslissing de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

[...]

Dat tenslotte verzoeker opmerkt op de bestreden beslissing onterecht stelt dat verzoeker geen bewijzen van een duurzame sociale en culturele verankering voorlegt.

Dat de bestreden beslissing onterecht weigert rekening te houden met het door verzoeker behaalde attest van inburgering en met de talrijke bewijzen van tewerkstelling van verzoeker in België bij de beoordeling van verzoekers duurzame sociale en culturele verankering.

Dat verzoeker immers allerlei inspanningen levert om zich duurzaam te verankeren in de Belgische samenleving.

Dat verzoeker het attest van inburgering behaalde en interimarbeid verrichte en deze dienen beschouwd te worden als bewijzen van een duurzame sociale en culturele verankering.

Dat verzoekers werkgever, N.V. [A.], gevestigd te [...], uiterst tevreden is over verzoeker als uitzendkracht wat eveneens wijst op duurzame sociale en culturele verankering van verzoeker (cf. verklaring [R. L.], gedelegeerd bestuurder).

Dat verzoeker nog steeds zijn echtgenote, mevrouw [C. N.], (financieel) steunt, met haar op regelmatige basis contact onderhoudt en helpt (cf. verklaring [C. N.]) wat eveneens wijst op duurzame sociale en culturele verankering van verzoeker.

Dat verweerder met tal van elementen geen rekening heeft gehouden bij beoordeling van verzoekers duurzame sociale en culturele verankering.

Dat geenszins verweerder een grondig voorafgaand onderzoek heeft ingesteld naar verzoekers duurzame sociale en culturele verankering.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met verzoekers tewerkstelling, kennis van de Nederlandse taal, het door hem effectief behaalde attest van inburgering, zijn nauwe contacten met en hulp aan zijn echtgenote,...

Dat derhalve de bestreden beslissing de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

[...]

Dat derhalve, gelet op het feit dat verzoeker talrijke Nederlandse taallessen en de cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, gelet op het feit dat verzoeker in het bezit werd gesteld van het attest van inburgering, gelet op zijn duurzame contacten met en zijn hulp aan zijn echtgenote en gelet op het feit dat verzoeker in België tewerkgesteld is tot grote tevredenheid van zijn werkgever, verweerder geenszins een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.

Dat er sprake is van schending van de artikelen 40, 40bis en 42quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, besloten tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met de

echtgenote. Hierbij wordt verwezen naar de gegevens van het Rijksregister dat verzoeker sinds 15 juni 2011 niet meer samenwoont met zijn echtgenote en een relatieverslag van 15 maart 2012 dat het koppel sindsdien feitelijk gescheiden leeft. Verder worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek gevoerd naar de sociale, economische en culturele integratie van verzoeker in het Rijk, zoals vereist in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en geoordeeld dat deze integratie niet van die aard is dat zij een verder verblijf in het Rijk rechtvaardigt. Tevens wordt hierbij geoordeeld dat verzoeker gelet op zijn jonge leeftijd en de bindingen met zijn land van herkomst geen schade zal ondervinden bij een terugkeer naar Marokko en dat hij in staat wordt geacht aldaar een nieuw leven te kunnen opbouwen.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing en hij betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luiden als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° [...].

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan verweerder gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belgische onderdaan die zelf geen burger van de Unie is indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Het is niet betwist dat verweerder binnen voormelde termijn van drie jaar is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder besluit verder tot de afwezigheid van een gezamenlijke vestiging op grond van volgende gegevens:

- een raadpleging van het rijksregister, waaruit blijkt dat verzoeker sinds 15 juni 2011 niet langer samenwoont met zijn echtgenote;
- een samenwoonstverslag van de politie van Kortrijk van 15 maart 2012 waaruit blijkt dat verzoekers echtgenote niet langer op het betreffende adres woont en de echtgenoten feitelijk gescheiden leven.

Verzoeker betwist niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote.

Wel uit verzoeker kritiek op de in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling betreffende de elementen in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt hierbij allereerst vast dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij schrijven van 17 april 2012 werd uitgenodigd tot het voorleggen van documenten van zijn economische activiteiten in België of van andere inkomsten in België, bewijzen van bestaansmiddelen van andere gezinsleden, het bewijs van ziektekostenverzekering, het bewijs dat hij niet ten laste is van het OCMW, zijn paspoort, een medisch attest, bewijzen van socio-culturele integratie en bewijzen van bindingen met het land van oorsprong. Tevens werd hem gevraagd mee te delen of er nog andere gezinsleden bij hem inwonen en, zo ja, hoe hecht zijn band met deze personen is en hoe lang hij reeds in België verblijft. Dit schrijven werd op 12 mei 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht. Verzoeker maakte in antwoord op dit schrijven volgende stukken over:

- een overschrijving van Western Union naar Z. K. met de mededeling "*Family Assistance*";
- bewijzen interimtewerkstelling;
- attest van het OCMW te Kortrijk dat hij nooit financiële steun genoot;
- doktersattest waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan een besmettelijke ziekte en hij arbeidsgeschikt is;
- bewijs van ziekteverzekering;
- attest van aanmelding bij een onthaalbureau, evenals een inburgeringscontract;
- attest van cursus maatschappelijke oriëntatie;
- kopieën van zijn paspoort.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de gegevens zoals overgemaakt door verzoeker. Hij oordeelde evenwel dat niettegenstaande het gegeven dat verzoeker reeds lang in het Rijk verblijft, de sociale, economische en culturele integratie in België zoals deze uit voormelde stukken blijkt niet van die aard is dat zij een verder verblijf rechtvaardigt. Er wordt hierbij op gewezen dat buiten het bewijs van een gevolgde, voor hem verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie geen bewijzen van duurzame sociale en culturele verankering voorliggen en dat een tewerkstelling op interimbasis per definitie tijdelijk en onstabiel is. Er wordt hierbij ook verwezen naar de bindingen die verzoeker nog heeft met zijn herkomstland. Verder wordt geoordeeld dat hij gelet op zijn jonge leeftijd en gelet op de bindingen die hij nog heeft met zijn land van herkomst geen schade zal ondervinden bij een terugkeer naar Marokko en dat hij in staat moet worden geacht aldaar een nieuw leven te kunnen opbouwen.

Verzoeker betoogt dat ten onrechte wordt gesteld dat hij geen bewijzen van duurzame sociale en culturele verankering voorlegt. Hij geeft aan dat hij wel degelijk een attest van inburgering voorlegde. Verder wijst hij op de door hem voorgelegde bewijzen van tewerkstelling. Hij verwijst ook naar een verklaring van zijn werkgever en naar een verklaring van zijn echtgenote dat hij haar (financieel) steunt, regelmatig contact heeft met haar en haar helpt.

De Raad stelt in dit verband allereerst vast verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij wel degelijk een attest van inburgering overmaakte. Verzoeker legde immers enkel een attest van aanmelding bij een onthaalbureau, een inburgeringscontract en een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie voor, doch geen attest van inburgering. Het attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie vermeldt zo ook uitdrukkelijk dat dit geen attest van inburgering betreft, nu dit pas wordt uitgereikt na het voltooien van het volledige inburgeringsprogramma. Verweerder merkt in dit verband in de bestreden beslissing ook correct op dat geen bewijzen van het volgen van Nederlands als tweede taal voorliggen, hetgeen nochtans deel uitmaakt van het inburgeringsprogramma. Verzoeker

kan dan ook niet dienstig voorhouden dat ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met zijn kennis van het Nederlands.

Waar verzoeker bij huidig voorliggend verzoekschrift alsnog een attest van inburgering voegt en eveneens verwijst naar een attest van zijn werkgever, een schrijven van zijn echtgenote en een loopbaanoverzicht van het Huis van het Nederlands West-Vlaanderen, wijst de Raad er verder op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met stukken die verzoeker hem voorheen niet overmaakte, ondanks een hiertoe geboden mogelijkheid, en die hij nu bij zijn verzoekschrift voegt. Het kwam aan verzoeker zelf toe te beoordelen welke gegevens hij relevant of belangrijk genoeg achtte om over te maken aan bestuur in antwoord op diens schrijven van 17 april 2012. Deze stukken en/of gegevens kunnen derhalve voor de Raad niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

In de mate dat verzoeker betoogt dat verweerder heeft nagelaten een grondig voorafgaand onderzoek te voeren in de zin van artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en hij in de onmogelijkheid verkeerde om op een afdoende wijze zijn verweer/argumenten te formuleren, wordt voor het overige verwezen naar de bespreking van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zoverre het de bedoeling is van verzoeker op te werpen dat niet blijkt dat specifiek bij de beoordeling van de culturele en sociale integratie rekening is gehouden met zijn tewerkstelling, stelt de Raad vast dat verweerder de tewerkstelling van verzoeker heeft betrokken bij zijn beoordeling in het algemeen van de sociale, culturele en economische integratie van verzoeker, doch hierbij oordeelde dat interimarbeid per definitie tijdelijk en onstabiel is. Zelfs ingeval verweerder de interimarbeid van verzoeker eerder vanuit het oogpunt van economische integratie heeft beoordeeld, kan dit nog niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Verzoeker licht zelf ook op geen enkele manier toe waarom de door hem voorgelegde loonbewijzen zouden getuigen van een specifieke culturele en sociale integratie. Wat het attest van zijn werkgever en het schrijven van zijn echtgenote betreft, herhaalt de Raad verder dat deze niet dienstig voor het eerst voor de Raad kunnen worden aangebracht.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder bij de beoordeling van zijn culturele, sociale en economische integratie in België niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Hij maakt evenmin met enig concreet gegeven aannemelijk dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat de sociale, economische en culturele integratie in België niet van die aard is dat zij een verder verblijf in het Rijk rechtvaardigt. Uit de bestreden beslissing blijkt verder op duidelijke wijze dat, overeenkomstig artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, tevens rekening werd gehouden met onder meer de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.2.3. Wat de artikelen 40 en 40*bis* van de Vreemdelingenwet betreft, dient daarnaast te worden opgemerkt dat deze onderdelen van het middel van verzoeker geen uiteenzetting bevatten inzake de wijze waarop de bestreden beslissing deze wetsbepalingen zou hebben geschonden. De bestreden beslissing werd ook niet genomen in toepassing van deze wetsbepalingen. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook, bij gebreke van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

Louter ten overvloede merkt de Raad verder op dat artikel 40 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op burgers van de Unie. Er blijkt geenszins dat verzoeker de nationaliteit heeft van een van de lidstaten van de Europese Unie. Verzoeker betwist verder het motief in de bestreden beslissing niet dat hij en zijn echtgenoten niet meer gezamenlijk gevestigd zijn. Er blijkt dan ook evenmin dat hij nog dient te worden beschouwd als echtgenoot van een burger van de Unie die deze laatste begeleidt of vervoegt.

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker tevens geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De hoorplicht is verder niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602). Het horen kan enkel vereist zijn om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding impliceert niet dat verzoeker noodzakelijkerwijs mondeling zijn bemerkingen diende te kunnen formuleren, doch slechts dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

De Raad stelt hierbij ook vast dat verzoeker de kans werd geboden om elementen in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet aan te brengen die naar zijn mening rechtvaardigden dat hij op zelfstandige basis zijn verblijfsrecht zou behouden. Hiertoe wordt verwezen naar het schrijven van verweerder van 17 april 2012. Het kwam toe aan verzoeker om te beslissen welke gegevens en stukken hij hiervoor relevant achtte. Het gegeven dat hij naliet de stukken die hij thans aanbrengt eerder aan te brengen, kan er enkel op wijzen dat verzoeker deze zelf niet voldoende belangrijk achtte of zelf onzorgvuldig heeft gehandeld. Er dient verder te worden vastgesteld dat het bestuur met de door verzoeker overgemaakte gegevens en stukken rekening heeft gehouden bij het nemen van zijn beslissing. Hij heeft aldus de kans gehad zijn standpunt te verduidelijken en/of de volgens hem relevante gegevens en stukken over te maken.

Verzoeker toont met zijn betoog verder niet aan dat op verweerder *in casu* enige ruimere plicht tot onderzoek naar zijn sociale, culturele en/of economische verankering rustte.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

2.2.5. Waar verzoeker nog betoogt dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, wijst de Raad er ten slotte op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 28 juni 2011, nr. 214.223).

Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS